

Det blev en livslang Arbejdsdag.
Og hun, som drømte, og hun, som sang,
Forlængst i Døden trætte sank;
Bag Ploven gik den tredie rank
Og krænged Mulden Lag paa
Lag.

Og Solen vandred over Himlens
Bue,
Og Solen hælded paa sin Van-
drings Gang,
Da standsed hun sin Plov og
saa tilbage.
Og se! — der laa et Land i gyl-
den Lue,
Hvor Axene sig ranked Straa ved
Straa;
Hvad Clara Rafael i Drømme saa,
Og hvad Pauline Worm i Digt
besang,
Fik Liv og Vækst ved hendes
Hænders Værk.
Da lagde hun sit travle Værktøj
ned,
Da faldt der over hendes Aften
Fred.

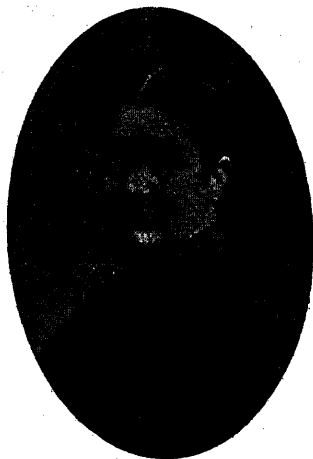
„Himmeldug maa falde paa,
Hvad mod Himlen op skal gaa,“
Det skrev hun paa sin Van-
dringsstav,
Det taler højt fra hendes Grav.
Hvis Sæden skal mod Himlen
gro,
Den næres maa af egen Tro,
Og egen Varme, eget Haab
Maa give den dens Himmeldaab.

Lad Høsten da melde sit barske
Bud,
Der ganger vel atter en Sæde-
mand ud;
Lad Jorden kun synes aldrig saa
haard,
Der kommer en Plovmand og
prøver sit Skaar;
Lad Solen kun svide de spiren-
de Straa,
Der falder vel Dug fra en Him-
mel blaa.
Det er vor Trøst imod Vinterens
Øde,
At Størværk altid vil Størværk
føde.
Thi giver vi Jorden Jordens til-
bage
Og ser mod de nye Landnams-
dage.

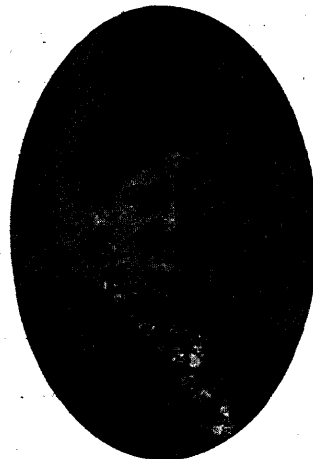
Gyrithe Lemche.

(Berlingske Tidende d. 28. Aug.)

Formandsskiftet i Dansk Kvindesamfund.

Astrid Stampe-Feddersen.

Marie Riising-Rasmussen.

Ved sit første Møde i dette Arbejdsaar, d. 6. September, har Dansk Kvindesamfunds Fællestyrelse valgt Fru Astrid Stampe-Feddersen til sin Formand. Det har gennem mange Aar været et almindelig udbredt Ønske indenfor Dansk Kvindesamfund at se Fru Stampe-Feddersen paa denne Plads, hvortil hendes paa flere Punkter banebrydende og grundlæggende Arbejde for Kvindesagen her hjemme har gjort hende mere selvskreven end nogen anden.

Skulde jeg med et enkelt Ord udtrykke, hvad Fru Stampe-Feddersen paa Kvindesagens Omraade ejer fremfor de fleste af dem, som har givet dens Sag deres Hjerte og Arbejdsevne, saa er det den usynlige Ledestjerne, som hedder *Instinkt*. Det har mere end én Gang vist sig i Dansk Kvindesamfunds Historie, at hvor Linierne løb sammen for en Tid og forvirredes, hvor der stod Valg mellem flere Muligheder, og ingen turde tage afgjort Standpunkt, der har Fru Stampe-Feddersens Instinkt formaaet at hugge Diskussionens gordiske Knude over, at finde ind til det for Kvindesagen afgørende og rede det ud i et simpelt og uafviseligt Enten-Eller. Enhver, som er nogenlunde kendt med Kvindesagens Historie i dette Aarhundrede, vil forstaa, at jeg her navnlig sigter til Fællesmødet i København 1904, hvor Fru Stampe-Feddersen satte igennem, at Dansk Kvindesamfund tog Arbejdet for Kvinders Valgret i sin

egen Haand i Stedet for som hidtil at holde det udskilt fra sin øvrige Arbejdsmark som et Anneks paa fremmede Hænder. For hende betød hint Mødes Enten-Eller, om Dansk Kvindesamfund overhovedet skulde vedblive at være den førende i Kvindesagen herhjemme eller synke ned til at blive en Forening, som hovedsagelig beskæftigede sig med at lære Kvinder at sy og lave Mad, og vi, som siden den Dag har set Dansk Kvindesamfund vokse sig stærkere her i Landet Aar for Aar, véd alle, hvad hendes Sejr paa hint bevægede Møde kom til at betyde for den Forening, som er hendes Værk mere end nogen andens.

Forhold af tvingende Natur har hindret Fru Stampe-Feddersen i at tage Dansk Kvindesamfunds Ror, mens hun endnu stod paa sit Livs Middagshøjde, saa meget mere glædeligt er det, at vi faar Lov til at se hende staa for Styret nu, hvor hun stunder mod sit Livs Aften, hvor alle de Røster, som engang skummede om Stævnen, er faldne til Ro, og Kvindesagen for en blid og venlig Brise glider ind imod den Havn, som Dansk Kvindesamfund for mere end en Menne-skealder siden satte Kursen imod.

Men naar Fru Stampe-Feddersen altsaa nu indtager den Plads, som i mange Aar har ventet paa hende, og „Kvinden og Samfundet“ byder hende et hjerteligt Velkommen, hvori hun sikkert ogsaa vil høre en Tak for alle de Ofre, hun har bragt Bladet i vanske-